

то они ѣли, и измръѣли, предъ Божественнѣа тоа хлѣбъ, който слѣ-
зълъ отъ небето, отъ който който ѣде, ще вѣде живъ вѣчно? Какво
нѣщо ѣ камъкътъ, изъ който истеклы водыты, предъ таинственнѣа
тоа камъкъ, неисчерпаемѣа источникъ на живѣтъ водъ, коаго ввожда
въ вѣчнѣа животъ? Ный трѣбва да рѣчемъ това, и го говоримъ по-
прилично: Не сотвори тѣкъ всѣкомъ ѣзѣкъ. И какъвъ дръгъ
пѣ-израденъ знакъ на Своага любовь, бы могълъ да ни даде Спа-
сителятъ на свѣта, оскенъ да преправи хлѣба и виното на Свое тѣло и
кръвь, и него да ни подари, да го вѣдѣваме и пиемъ, когаго ис-
камы, за да вѣде Той всакога до скончанѣето на вѣка неразлѣченъ
отъ насъ? Таа любовь е такава, коаго ни да истъкваме, ни да из-
броимъ не можемъ, зацоето е непостижна, и безчисленна. Та е лю-
бовъ Божѣа, любовь свѣршенна, цѣла любовь, цѣла скрочице на Бо-
жѣага благость. Въ това е показалъ Богъ като Всесиленъ крайнѣтъ
държавъ на Своето всеилѣ: като премѣдъръ, таинството на таин-
ствата: и като превагъ най-голѣмѣа даръ.

А какво предъготовленѣ трѣбва да имамы сега, кога искамы
да сѣ причастимъ отъ страшното това и голѣмото таинство? Да ѣс-
кѣшѣетъ же себѣ человекъ, надѣва сватый Павелъ, ѣ тѣкъ
ѡ хлѣба да ѣстъ, ѣ ѡ чаши да пиетъ(1). Нѣка испыта добрѣ
напредъ всѣкой себе си, нѣка испыта напредъ самѣтъ своѣ свѣсть;
ако има нѣкакво препатствие, да го отнеме; ако има нѣкакъвъ връз-
къ нѣка ѣ развѣрже. Моусей, когаго пасалъ по Хоривската гора ов-
цыты на теста си Мадѣама, и видѣлъ тамъ ненадѣино страшното
видѣнѣ, то естъ кѣпинѣтъ, коаго горѣла, нъ не изгарала; Вѣ-
дитъ, ѣкъ кѣпинѣ горѣтъ ѡгнѣмъ, ѣ кѣпинѣ не сгарѣше
(2). Той сѣ почюдилъ на това видѣнѣ, и понеже паднѣлъ въ любо-
пытство: да идъ, рѣкълъ, да видѣ, какъко е тѣо чудо? Шѣдъ оу-
зрю видѣнѣ великое сѣе, ѣкъ не сгарѣтъ кѣпинѣ.(3) И ка-
то отишълъ, и сѣ приближилъ къмъ това мѣсто: чулъ гласъ, който
го выка, отъ коаго той сѣ спрѣлъ, и не приближилъ повѣче. Огнѣтъ,
който видѣлъ Моусей въ кѣпинѣта, былъ Богъ: а гласътъ, цо чу-
валъ, Божѣй гласъ, който мѣ рѣкълъ: Моисѣе, Моисѣе! недѣи сѣ
приближава тѣка. Напредъ сѣбѣ отъ ногиты (краката) си сапогиты
(обѣцата) си, зацоето таа земля е свѣта. „Не приближай сѣ

[1] а. Коринт. гл. 11, ст. 28. [2] Исход. гл. 3, ст. 2. [3] Тамж. ст. 3.